

Uusi hengen vuodatus ja uusi usko.

J. R. Hannulan

pitämä esitelmä Pekka Ervastian muistojuhlissa Tampereella
21 p:nä toukokuuta 1939

Oulussa 1939
Tekijän kustannuksella.

OULUSSA 1939
KIRJAPAINO- OSAKEYHTIO
KANNAN KIRJAPAINOSSA

Rakkaat ystävät. Viisi vuotta sitten, toukok. 22 p:nä, Pekka Ervast, niinkuin sanotaan, kuoli, tai niinkuin minun paremminkin tekisi mieleni sanoa, häipyi näkyvistämme.

Tämä ihminen oli suuri mysteerio. Hän eli ja vaikutti julkisesti keskuudessamme, mutta siitä huolimatta hän oli kuin monien verhojen peittä-mä. Oppiaksemme näinollen ymmärtämään P. E:tä, on meidän osattava vetää verhoja syrjään.

Kuitenkin voimme aluksi lähestyä Pekka Ervastia siten, ettemme vedä mitään verhoja syrjään. Ajatteleimme häntä tavallisen elämän ja tavallisen ihmisen kannalta. Emme siis ajattele niiden ihmisten kannalta, jotka totuudenetsijöinä eli teosofeina, teosofisen työn yhteydessä, tapasivat hänet. Ajatteleimme, niinkuin sanottu, niiden ihmisten kannalta, jotka noin vain käytännöllisen elämän yhteydessä, naapuruudessa tai muussa sellaisessa tulivat

kosketukseen Pekka Ervastian kanssa. Tällöin ei asiaan vaikuttanut maailmankatsomuksen erilaisuus tai samanlaisuus, vaan ainoastaan inhimillinen käytännöllisyys. Ja mitä sanovat ihmiset esim. Saarenmaan lähellä, jossa Pekka Ervast asui viimeiset kymmenen vuotta? Saamme huomata, että Pekka Ervast nautti paikkakunnalla suurta suosiota ja arvonantoa. Sillä hän kohteli kaikkia ihmisiä inhimillisesti. Niinpä kun eräskin miehinen mies viime kesänä kertoi huomioitaan johtaja Ervastista, niin hän ei voinut pitää kyyneleitään. Samaa olen kuullut kerrottavan muiltakin paikkakunnilta, joissa Pekka Ervast oli joutunut tavallisten ihmisten kanssa kosketukseen.

Entä sitten Pekka Ervastian asema julkisena sivistystyöntekijänä Suomen kansan keskuudessa? Olen vuosien kuluessa kulkenut laajalti kautta Suomen. En nyt ota lukuun joitakin ahdas- tai kiihkomielisiä, joille kaikki muu on pahasta, paitsi heidän oma uskomuksensa. Sel-laisiahan on ja on ollut kaikkina aikoina. Mutta yleensä tein sen huomion, että Pekka Ervast nautti hyväksyvää ymmärtämystä kansamme keskuudessa. Yleensä hän johtavassa eli vallitsevassa sivistyksessämme oli jotenkin kuin sallittu. Varsinaisesti häntä ei tarvittu, s. o. häntä ei kutsuttu mihinkään kulttuuritehtävään. Mutta hänen ainakin sallittiin tekevän työtään

omalla tavallaan. Ja julkaisihan kustannusliike Verner Söderström hänen viimeisen kirjansa „Suuri seikkailu”; jossa tekijä esittää suuren uskonpuhdistuksen asiaa.

Tämän sanottuamme nousee kuin itsestään kysymys: tähänkö rajoittuu Pekka Ervastian käytännöllinen vaikutus meidän oman kansamme kohtaloon? Osataksemme vastata tähän ja päästäksemme eteenpäin, täytyy meidän nyt vetää ensimmäinen verho syrjään.

Omasta puolestani tutustuin Pekka Ervastian toimittamaan Omatunto-nimiseen aikakauskirjaan ja sitten teosofiseen kirjallisuuteen v. 1907. Pekka Ervastian johtamaan Suomen Teosofiseen Seuraan liityin jäseneksi v. 1909. Henkilökohdaisesti tapasin Pekka Ervastian T. S:n vuosikokouksessa v. 1912. Ja juhannusten jälkeen samana vuotena olivat ensimmäiset teosofiset kesäkurssit Kiteellä. Näillä kesäkursseilla — joita Pekka Ervast alkajaispuheessaan nimitti historialliseksi tapaukseksi — allekirjoittanut oli koko ajan kiinteästi mukana. Tulin henkisesti katsoen läheiseen kosketukseen ja jatkuvaan yhteyteen P. E:n kanssa. Mutta kerron tässä vain sen puolen työstämme, mikä koski Suomen kansaa. P. E. puhui Suomen itsenäistymisestä. Vieläpä hän sanoi — oliko se näillä kesäkursseilla tai myöhemmin — että hän kantaa kuin raskaana taakkana hartioillaan Suomen it-

senäistymistä. Monissa aamumietiskelyissä mietiskelimme nimenomaan Suomen itsenäistymistä. Hän sanoi, että itsenäistyminen oli tarjolla jo v. 1905, n. s. suurlakon aikana. Tämän suurlakon sisäisestä eli näkymättömästä puolesta P. E. kertoi kiintoisia asioita. Suomi oli v. 1809 joutunut Venäjän yhteyteen. Samalla Aleksanteri I oli asettanut Suomen kansaksi kansakuntien joukkoon. Tämän olivat myöhemmät hallitsijat keisarianallaan vahvistaneet, ja myös pitäneet. Mutta Nikolai II alkoi horjua sanansa pitämisessä. Suomen itsenäisyyttä alettiin järjestelmällisesti tuhota. Suomen kansa puolestaan asettui passiiviseen vastarintaan. Pekka Ervast kertoi, että kapteeni Kock sai unimaailmassa tehdä hänelle valan eli lupauksen, että hän panee kaikkensa, ettei yhtään verta vuodatettaisi. Tällä nimenomaisella ehdolla hän sai suurlakon johtaakseen. Kapteeni Kock itse päivätaajunnassaan ei ollut tietoinen lupauksestaan. Mutta johtaessaan suurlakkoa hän teki todella suuren työn ja pani kaikkensa, ettei verta vuotaisi. Ja suurlakko onnistuikin. Venäjän valta perääntyi. Ja Suomi olisi tullut suoraa päätä itsenäiseksi — jos Suomen kansa olisi osannut pysyä täysin rauhallisena ja yksimielisenä. Mutta suurlakon lopussa tapahtui kuitenkin pieni aseellinen kaakka jossain Siltasaaren puolella. Ja tämä

kansamme keskinäinen riitaisuus sai aikaan, että itsenäisyytemme siirtyi. — Kun minä nuorena teosofina jännittyneenä kuuntelin tätä P. E:n kertomusta, ajattelin itsekseni jotenkin näin: „Jaa-a, kansat puhuvat ja uskovat, että Herra johtaa heidän kohtaloitaan. Ja niinhän asia onkin. Mutta he eivät tiedä, että Herra johtaa ihmisen kautta, vieläpä että ihminen voi olla tuo Herra”.

Tästä jo näkyy, millä valtavalla tavalla P. E. vaikutti kansamme kohtaloon. Mutta itsenäistymisemme siirtyi seuraavaan kohtalon hetkeen. Se hetki löi, kun tsaarivalta itse sortui. Se tapahtui v. 1917. Sitä ennen oli oma sotajoukkomme hajoitettu. Kohtalo tahtoi antaa meille opetuksen: emme tarvitse asevelvollista armeijaa. Sillä tulimme itsenäiseksi v. 1917 ilman aseita. Kansalaissota v. 1918 johtui taas omasta eripuraisuudestamme. Mutta kysymme: eikö Pekka Ervast voinut kansalaissotaa estää? Olisi voinut, jos olisi häneen luotettu. Mutta Suomen Teosofinen Seura hylkäsi hänet jo syksyllä; joten henkinen johto talvella 1918 ei ollut hänen käsissään. Myöhemmin P. E:lla taas oli luottamusta ja henkisiä voimia käytettävänä. Ja niin Suomi pelastui uhkaavasta bolshevismista ja jäi P. E:n kuoltua — monta kovaa kokeneena ja toivottavasti niistä jotakin viisastuneena — täysin itsenäiseksi kansaksi

kansojen joukkoon. Joten siis, vaikka P. E:n julkinen vaikutus kansamme elämään näyttää vaatimattomalta, niin todellisuudessa, katsotuna verhon takaa, hänen vaikutuksensa kansamme elämään on ollut ratkaisevaa laatua.

Tästä johdummekin kuin luonnostaan seuraavaan kysymykseen: mikä P. E. on yksilönä? Mistä tämä vastuunalaisuus ja hengen mahti?

Päästäksemme tässä kysymyksessä perille, täytyy meidän vetää syrjään toinen verho, toinen esirippu. Niin tulemme keskelle teosofista liikettä. Huomaamme, että P. E. jo lapsesta pitäen ymmärsi olevansa henkinen olento. Hän ei voinut tyytyä elämään vain „tullakseen toimeen”. Eikä hän voinut tyytyä elämään umpimähkäisen uskon varassa. Voidakseen elää hänen täytyi päästä perille ihmisestä ja Jumalasta, elämästä ja kuolemasta. Ja hän pääsikin. Jo kahdenkymmenen yhden vuotiaana hän löysi äärettömyyden Jumalan. Se Jumala tuli häneen. Se ei ollut persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan Jumala rajattomassa äärettömyydessä. Tämä äärettömyyden Jumala eli hänessä ja hän eli siinä Jumalassa. Uudesti-syntymiskokemuksessaan hän tunsi olevansa tuo Jumala, tuo rajaton elämä, ja samalla sen poika, Jumalan Poika.

Nyt hänelle selvisi elämän tarkoitus ja oma tehtävänsä. Elämän tarkoitus oli, että Jumala

ja Hänen valtakuntansa pääsisi ilmenemään ihmisessä, ihmisissä ja yhteiskunnassa. Ja hänen oma tehtävänsä oli; ryhtyä tekemään työtä tämän päämäärän toteutumiseksi. Sen tähden hän yhä etsi ja löysi, hän löysi ja näyissä näki suuret Logos-hierarkiat, aurinkokuntien ja maailmojen luojat ja johtajat. Ja hän yhä etsi ja löysi Mestareita, auttajia ja työtovereita ihmiskunnan keskuudessa.

Mutta miten aloittaa työnsä? Millä erikoisella paikalla? Voisiko se tapahtua yliopiston tai kirkon sisällä? Hän teki yrityksen tai kokeen kummassakin. Hän pani yliopiston koetukselle hakiessaan erästä suurta stipendiä henkisten ilmiöiden ja -asioiden tutkimista varten. Samoin hän kirjoitti arkkipiispalle tarjoutuen kirkon johtajaksi ja uudistajaksi. Mutta molemmissa hänet hyljättiin.

Mihin nyt? Missä olisi mahdollisuuksia? Missä mahdollisuus työskennellä Jumalan valtakunnan puolesta? Sillä yksi asia oli selvä: hän ei alistuisi myymään sieluaan mihinkään sellaiseen, missä hän ei saisi työskennellä täyttääkseen sisimmän itsensä ja Jumalansa tahtoa.

Tässä näkyikin P. E:n yksilöllinen järkkymättömyys. Jumalan valtakunta ensin, ja kaikki muu saa seurata siinä ohella. Tämä järkkymättömyys tuli sitten jatkuvasti näkyviin hänen elämäntyössään, hänen työskennellessään teo-

sofisessa liikkeessä, teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen vainiolla. — Pekka Ervast teki teosofista työtä jo ennenkuin Suomen Teosofista Seuraa oli perustettukaan. Hän toimi Ruotsissa ja myös Suomessa. Suomen Teosofisen Seuran johtajana, sanoisimmeko itseoikeuttuna johtajana eli ylisihteerinä hän toimi seuran perustamisesta asti aina siihen saakka, kunnes hän v. 1917 siitä luopui — järkkymättömän uskollisuutensa vuoksi Jumalan valtakunnan työlle ja periaatteelle. Sillä Teosofisen Seuran johto Adyarissa sekaantui maailmansodan aikana politiikkaan ja sotaan, kääntäen siten selkensä Kristukselle, Buddhalle ja Blavatskylle.

Pekka Ervast jäi tällöin syrjään. Sillä hän ei myynyt sieluaan. Hän seisoi kuin kalliolle perustettu rakennus, jota eivät ajan tuulet ja myrskyt horjuta. — Kenties joku saattoi luulla, että P. E. oli ylipuhuttavissa, että hänet saattoi sopivasti pyörittää pikkusormensa ympärille. Mutta tällainen luulo oli erehdys. Ja tämä harhakuvitelma sai näennäisen aiheen siitä, että P. E. ei vastustanut pahaa. Siinä oli hänen elämänkatsomuksensa kielteinen pohja.

Tämä Pekka Ervastin sielunsa myymättömyys, tämä periaatteellinen ja käytännöllinen järkkymättömyys tuli vielä pari kertaa erikoisesti näkyviin. Uskollisuutensa vuoksi Jumalan

valtakunnalle hän joutui poistumaan ranskalaisesta yhteisvapaamuurariudesta. Samoin hän riittämättömän ymmärtämyksen ja riittämättömän kannatuksen vuoksi jätti avaamatta „Kadonneessa sanassa” suunnittelemansa korkeammat asteet perustamassaan Ruusu-Risti järjestössä.

Niin, Pekka Ervast ei turvautunut pakkoon, ei väkivaltaan. Mutta hän työskenteli totuuden, rakkauden ja hyvätahdon Jumalan valtakunnassa maan päällä viimeiseen mahdollisuuteen saakka. Kun mahdollisuudet hänen kohdaltaan olivat loppuun käytetyt, jätti hän työnsä siunaten seuraajilleen.

Mistä tämä järkkymättömyys? Missä tämän yksilön perimmäinen salaisuus?

Saadaksemme tämän salaisuuden selville, täytyy meidän vetää kolmas verho syrjään. Tulemme kaikkein suurimpien Opettajien ja Vapahtajien sarjaan. H. P. Blavatsky oli puhunut, kuinka jo useiden vuosisatojen lopussa, viimeisen neljänneksen alkaessa, oli länsimailla esiintynyt joku Salaisen Veljeskunnan lähettiläs. H. P. B. itse oli viime vuosisadan lähettiläs. Ja hän sanoo, että seuraava samanlainen esiintyy taas seuraavan vuosisadan viimeisellä neljänneksellä, siis noin v. 1975. Mutta tästä huolimatta alettiin tämän vuosisadan alkupuolella, tarkemmin sanoen v. 1909 puhua pian tapahtu-

van suuren Opettajan esiintymisestä. Pekka Ervast tietääkseni itse aloitti, pitämällä tästä asiasta kolme esitelmää tammi- ja helmikuussa 1909. Sitten Annie Besant piti samoista asioista myös kolme esitelmää saman vuoden heinäkuussa. Molempien esitelmät julkaistiin suomeksi jo samana vuonna nimellä „Uuden ajan aamunkoitteessa”. Samaan aikaan P. E. kirjoitti „Tietäjässä”: „Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja”. On selvää, että tällöin ei ollut kyseessä edellä mainittu vuosisatalähettiläs. Sehän muuten näkyy selvästi P. E:n viimeisestä esitelmästä keväällä 1933, siis ennen Kaliforniaan lähtöään. Hän oli puhunut uskonpuhdistuksen välttämättömyydestä ja siitä, että nyt uskonpuhdistus on alkanut, ja se tulee jatkumaan. Mutta P. E. ei anna huomata, että todellinen uskonpuhdistus johtuisi noista vuosisata-sysäyksistä. Päinvastoin hän sanoo mainitussa esitelmässään (julkaistu kirjassa „Valoa Pohjolasta”): „Sanotaan päinvastoin eräässä vanhassa itämaalaisessa ennustuksessa, että ei ole mitään toivoa noista joka vuosisata uudistuvista yrityksistä. Eivät ne vie toivotuun loppupäähän, ennenkuin itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja tässä näkyväisessä maailmassa antaa itsensä syntyä”. (Tämän P. E:n lausunnon olen

lyhyesti esittänyt kirjassani „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta” IV osan alkusanassa.)

Kysymys ei siis ollut vuosisata-lähettilästä, vaan jostain erikoisen suuresta Opettajasta. Ja P. E. sanoi jo v. 1909, että miten Häneen suhtaudumme, siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys.

Mutta pian tapahtui hämmennys. Ennen pitkää Annie Besant alkoi vihjailla erästä hindulaista poikaa, Krishnamurtia, tuona tulevana suurena opettajana, tai opettajan käyttövälineenä. Tällöin monien odottavat katseet alkoivat tähyillä Intiaan. Pekka Ervast joutui kuin syrjään. Hän jäi jotensakin yksin. Sillä hän ei liittynyt tuohon Annie Besantin aloitteeseen. Vieläpä hän joskus myöhemmin mainitsi „Tietäjässä”: „Europan Intia on Suomi”. Tästä syystä ja silloisissa oloissa saattoivat jotkut huomauttaa P. E:lle, että onhan hänkin puhunut suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme. Voimme ymmärtää, että täten P. E. joutui tavallaan kuin asetetuksi seinää vasten. Ja mitä muuta hän silloin saattoi tehdä kuin tavallaan lymytä, kätkeä itsensä, vetää jonkunlaisen verhon ylleen. Tai toisin sanoen: vastuunalaisen salatieteilijän tavalla peittää toisella kädellään sen, mitä toisella oli velvollinen yrittämään avata. Salatieteellisen verhon hän saattoi vetää ylleen esim. huomauttamalla: „No

niin, minä olen varmaankin erehtynyt”. Tai jotain sellaista, rauhoittavaa. Mutta se oli todellakin vain verho, rauhoittava peite, jopa melkoisen läpinäkyvä. Sen huomaamme P. E:n omista myöhemmistä lausunnoista. Sillä yhä hän jatkuvasti pitää kiinni suuren Opettajan esiintymisestä. Niinpä hän yhdeksän vuotta myöhemmin kirjoittaa „Tietäjässä”: „Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä. Sitä vastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää Jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt.”

Edelleen ja aina uudelleen P. E. palasi asiaan. Asian auttamiseksi ja eteenpäin viemiseksi hän teki huomattavan yrityksen julkaisemalla v. 1929 kesäkursseilla pitämänsä esitelmäsarjan nimellä „Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”. Siinä hän puhuu omasta Jordankaste-kokemuksestaan ja sanoo sen yhteydessä m.m. näin: „Udestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan poika”. On muistettava, että hän kolmekymmentä vuotta aikaisemmin oli sanonut „Uuden ajan aamunkoitteessa”: „Taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta”. On huomattava, että näissä molemmissa lausunnoissa puhutaan Jumalan esiintymisestä maan päällä.

Mitä P. E. v. 1909 sanoo ennustavasti, sen hän 30 vuotta myöhemmin sanoo puhuessaan omasta Jordanin kasteestaan, siitä universaalisesta uudestisyntyemis-kokemuksestaan, joka hänessä oli tapahtunut jo v. 1896.

Vähänkin ajateltuamme ymmärrämme, kuinka vaikean vaikea oli P. E:n asema ja tehtävä. Vallitseva sivistys ja suuret ihmisjoukot eivät hänen olemassaoloaan ja työtään paljoakaan huomanneet. Hän ja hänen työnsä oli — niinkuin jo edellä huomautimme — korkeintaan suvaittua ja sallittua. Hyvä niinkin. Mutta teosofisessakin maailmassa oltiin häneen nähden vain puolittain tai osaksi perillä. Eihän todellinen suuri Opettaja voi lyödä rintoihinsa ja sanoa: „minä se olen”. Sellainen pilaisi kaiken. Niinpä P. E:n oli tässä suhteessa yleensä toisella kädellään peitettävä se, mitä toisella avasi. Hän kunnioitti jokaisen itsenäisyyttä. Ihmisten oli myös omasta puolestaan etsittävä ja löydettävä. Mutta sangen paljon hän osasi tässäkin, arkaluontoisessa asiassa avata. Erittäin kiintoisa on eräs lausunto, jonka P. E. esittää v. 1927 pitämässään esitelmässä: „Tulevan vuosisadan veljeyskäsité”, ja jonka hän julkaisi Ruusu-Ristissä v. 1929. Siinä hän ensin sanoo nuoruuden huomioistaan: „Tuo Kristus, joka Jeesuksessa eli, se sama Kristus minussakin puhui ja opetti”. On tietenkin kysymys kosmillisesta Kristuksesta. Ja

P. E. jatkaa samassa, v. 1929 julkaistussa kirjoituksessa: „Vuonna 1908 — enemmän kuin 15 v. myöhemmin — olin pakoitettu olemaan pitkälläni 10—12 päivää, sillä jalkani oli poikki. Silloin oli minulla erinomainen tilaisuus syventyä itseeni ja asioihin, ja silloin näin ikäänkuin tulevaisuuteen. Näin mielestäni, että tulee jokin opettaja, mestariolento, joka jatkaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia, kertoen lisää niistä asioista, jotka jäivät peittoon Jeesuksen sanoissa tai apostoleilta kirjoittamatta muistiin. Hän paljastaa omissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, — sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien”.

Tuollainen puhe on jo melkein pä runollisen läpinäkyvää. Ja on huomattava, että P. E. julkaisi tämän niin myöhään, kuin v. 1929. Hän ei siis millään tavalla „peruuta” sitä, mitä hän v. 1909 oli sanonut suuren Opettajan esiintymisestä — niinkuin kenties on voitu arvella. Päinvastoin. Kauniilla, yksinkertaisella ja asiallisella tavalla hän tässä yrittää puhua niille, joilla korvat on, identifioimalla eli samastamalla tuon suuren Opettajan itseensä. P. E. sanoo (meidän harventamanamme), että meidän ajallamme esiintyvä suuri opettaja

paljastaa omissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä (P. E.) sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, — sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla (P. E:llä) oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien. — Mitä P. E. heti tämän jälkeen sanoo mietteistään, silloin v. 1908, kaukaisesta Kalki Avataarasta ja tämän vuosisadan lähettiläästä, se kaikki taas kuuluu tuon välttämättömän verhon päällensä vetämiseen. Sillä umpimähkäisen uskon aika on mennyt. Ihmisten on herättävä itse ajatteluun. Ja jos kukaan, niin P. E. antaa arvoa ja osaa vaalia ihmisen itsenäisyyttä ja yksilöllistä vastuullisuutta. Niinpä hän samassa kirjoituksessaan vähän myöhemmin sanoo: „Meidän täytyy oppia tottelemattomiksi vanhoille ihan-teille. Meidän täytyy vapautua nöyrästä en-nakkoluuloihin alistumisesta, toisten talutus-nuorassa kulkemisesta, vallanpitäjän ja auk-toriteettien edessä matelemisesta”. Sillä: „vel-jeys ei koskaan toteudu maailmassa korkeam-massa mitassa, ennenkuin ihmiset kasvavat yk-silöiksi, ennenkuin ymmärtävät, että ihminen ei ole pyörä koneessa, vaan kone itse, ennenkuin saavat tietää, että ihmisen tehtävä täällä maan

päällä on kukin omalla tavallaan parhaimman kykynsä mukaan ilmentää Jumalaa, totuuden jumalallista elämää, tuoda totuus maailmaan, niinkuin Jeesus Kristus sanoi itsestään. Sinun tehtäväsi, ihminen, on tuoda totuus maailmaan, kukaan muu ei sitä voi tehdä samalla tavalla kuin sinä. Mitä sinä elämästä tiedät, tuo se esille”. Pekka Ervast on todella „luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla” osannut tuoda esille sitä totuuden tietoa elämästä ja kuolemasta, mitä hänellä oli lapsesta lähtien. Hän on todella osannut täydentää Jeesuksen Kristuksen opetuksia. Ennen kaikkea: historiallisten Mestareiden siveysoppi, vuorisaarna, on saanut P. E:stä taitavan, viisaan, kokemusperäisen järjestäjän ja uudistajan. Ja mikä yhtä tärkeätä: P. E. asettaa uudistamansa vuorisaarnan elämänymmärryksensä ja opetuksensa pohjaksi, perustaksi ja siveelliseksi ojennusnuoraksi. Tässä nimenomaan tulee näkyviin P. E:n suuruus, erikoisuus ja ainutlaatuisuus uskontojen ja esoteeristen koulujen rinnalla. Sillä millään esoteerisella koululla — puhumattakaan uskonnoista — ei vuorisaarna ole opetuksen perustana, ei mietiskelyn, ei käytännöllisen kasvatuksen tai itsekasvatuksen ojennusnuorana. — On sanottu: hedelmistä puu tunnetaan. Opettajan hedelmä on hänen opetuksensa. Pekka Ervastin tuottama hedelmä on uusi

henkinen voimavuodatus ihmiskuntaan, uudistettu vuorisäärnan siveysoppi ja kymmenittäin kirjoja ja joukko julkaisemattomia pikakirjoitettuja esitelmiä, joissa kaikissa hän todella „luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla” selvittää elämän ja kuoleman, ihmisen ja Jumalan ongelmoita; osoittaa tien Jumalaan, täydellisyyteen.

Lopuksi sanomme, että näitä kaikkein suurimpia opettajia on nyt ihmiskunnassa kolme: Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Buddha ilmentää aurinkokuntamme Logosta eli Isää Pyhänä Henkenä, Jeesus Kristus ilmentää Jumalaa Poikana ja Pekka Ervast Isänä. Kaikkien heidän takanaan vaikuttaa Kaikkiallinen Logos, äärettömyyksen Jumala, joka on ensimmäinen ilmennys itse Ehdottomassa. Opetuksiensa syvyyteen ja asteettaisuuteen ja toisiensa täydentäväisyyteen nähden Buddha on ihmiskunnan suuri opettaja ja vapahtaja siten, että hän johtaa ja opettaa ihmisiä luopumaan kaikesta ja siten vapautumaan pakollisesta jälleensyntymisestä. Jeesus Kristuksen kautta tapahtui uusi vuodatus ihmiskuntaan. Jumala vuodattautui ihmisiin rakkautena. Rakkauden elähyttäminä ihmiset voivat uudelleen kiintyä eli rakastua katoavaan maailmaan, sen voimiin ja muotoihin. Siksi Jeesus Kristus on ihmiskunnan suuri Opettaja ja Vapahtaja eri-

koisesti siten, että Hän auttaa ja opettaa ihmisiä rakastamaan, rakastamaan epäitsekkäästi, vaatimatta tai pyytämättä itselleen mitään, ei edes vastarakkautta. Jeesuksen seuraajan on elämässään ja rakkaudessaan käännettävä vaativaisuuden miekka vasten omaa rintaansa, mutta sulostettava toisten ihmisten elämää sydämestään puhkeavilla ruusuilla. Ja kolmanneksi: niinkuin Jeesuksen Kristuksen päivinä tapahtui henkinen vuodatus ja maapallon aura muuttui, niin nyt taas Pekka Ervastin päivinä tapahtui suuri henkinen vuodatus aurinkokuntaamme ja maapalloomme, ja maapallon aura muuttui. Pekka Ervastin kautta tuli Jumala entistä enemmän voimana ja majesteettiutena ihmiskuntaan. Tästä voisi alempana puolena johtua, että ihmiset tulisivat entistä väkivaltaisemmiksi. Niinpä Pekka Ervast on ihmiskunnan suuri Opettaja ja Vapahtaja erikoisesti siten, että Hän elähyttää entistä, Buddhan ja Jeesus Kristuksen vaikutusta, ja avaa entistä enemmän Jumalan valtakunnan, voiman, rakkauden ja totuuden valtakunnan maan päälle ihmisten elettäväksi; jotta ihmiset entistä enemmän kykenisivät muuttumaan palvelijoiksi Jumalan valtakunnassa, Jumalan valtakunnan lapsiksi, pojiksi ja tyttäriksi. Sen tähden Pekka Ervastin opetuksen erikoisena kielteisenä pohjana ja lähtökohtana on pahan vastus-

tamattomuus. Kyllä tämä on ennenkin kuulunut suurten opettajien, etenkin Jeesuksen Kristuksen opetukseen. Mutta se on sittenkin ollut jonkun verran sisäisenä, esoteerisena opetusena. Nyt se on tullut eksoteeriseksi, julkiseksi. Siinähan Jumalan valtakunnan asteettainen tulo maan päälle näkyikin, että se jatkuvasti tulee esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että vuorisaaran neljäs käsky, pahan vastustamattomuus, on nyt kulmakivi, lähtökohta. Ilman sitä kaikki kaatuu. Sanottava onkin, että ihminen ei varsinaisella tavalla kykene elämään rakkautta, ei kykene varsinaisesti ymmärtämään ja puhumaan rakkautta — ennenkuin käytännöllisessä elämässä oppii ymmärtämään ja sulattamaan pahan vastustamattomuuden. Pahan vastustamattomuudesta on lähdettävä myönteiseen työhön, rakentavaan olemassaoloon, totuuden, rakkauden ja hyväntahdon jumalallis-inhimilliseen elämään. Apunamme on tieto siitä, että niinkuin ihmisen on etsittävä ja opittava rakastamaan Jumalaa, niin samoin Jumalakin etsii ja rakastaa ihmistä. Vain Jumalan ja ihmisen yhteistyössä elämän päämäärä saavutetaan, täydellisyyden tarkoitus toteutetaan.

Tämän kirjasen lukijoille suositellaan seuraavia kirjoja:

J. R. Hannula:

SISÄISEN OPETTAJAN SEURASSA,
toinen painos. — Hinta 10:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-
KULMASTA I—V. — Hinta yht. 75:—.

MITÄ OLEMME OPPINEET? —
Hinta 3:—.

PEKKA ERVASTIN ASEMA. —
Hinta 7:—.

SANANEN VIELÄ PEKKA ERVASTIN
ASEMASTA. — Hinta 3:—.

KALEVALA, TEOSOFIA JA RITA-
RIUS. — Hinta 4:—.

Johannes Kotipelto:

MITEN TULIN TEOSOFIKSI? —
Hinta 5:—.

Hinta 3:-